

Martin
Stručovský

ZAVÁTÁ SNĚHEM

motto detektivka

Zavátá sněhem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Martin Stručovský

Zavátá sněhem – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

motto

Martin
Stručovský

ZAVÁTÁ
SNĚHEM

Praha 2019

*Následující příběh je zcela smyšlený, stejně jako jeho hrdinové.
Prostředí a organizace vylíčené v románu jsou popsány
s uměleckou nadsázkou.*

© Martin Stručovský, 2019

Cover photography © Silas Manhood, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-267-1584-9

ISBN e-knihy 978-80-267-1620-4 (1. zveřejnění, 2019)

Marušce, která mě naučila,
že maličkosti jsou v životě nejdůležitější.

PROLOG

Běžela hustou nocí. Listí jí křupalo pod nohama.

Slyšela tlukot vlastního srdce a svého pronásledovatele, který se za ní hnal jako vlk za kořistí.

Celým tělem jí projížděl chlad. Drásal se přes kalhoty a tričko. Chloupky na těle se jí ježily.

Pod nohy se jí připletla větev. Zhroutila se do listí, jak široká, tak dlouhá.

Ranky na nohou a rukou ji štípaly jako lechtání mravenců.

Pokusila se vyškrábat zpátky na nohy, ale její tělo ji najednou neposlouchalo. Nereagovalo na žádný z jejích povelů.

Listí teď křupalo o poznání hlasitěji. Těsně u její hlavy.

Věděla, že je tu.

Rozhlédla se.

Měsíční paprsky dopadly na cosi, co nedokázala identifikovat.

Uslyšela pořádně hlasitý svist. Přesně takový, jako když kluci o Velikonocích chodí s pomlázkou.

Najednou byl nad ní. Cítila jeho dech zvětralý pivem. A slyšela, jak vzrušeně a přerývaně dýchá.

Vrhl se na ni a ona věděla, že mu v tom nedokáže zabránit.

ČÁST PRVNÍ

ZLOMENÁ PŘÍSAHA

Budík Rebece na nočním stolku zaburácel jako polní troubení při přepadu vojenského ležení nepřitelem.

Rebeka zafuněla a zabručela. Ohnala se po něm rukou, aby ho umlčela. Třeskla rána a to ji probudilo. Otevřela oči a oddechla si, když zjistila, že přístroj pád přežil.

V ten moment tmou v pokoji prořízl kužel světla vycházející z chodby. V jeho středu stála červnovlasá žena zahalená do županu. „Ty dneska nevstáváš?“ zašeptala do tmy.

Rebeka si povzddechla. Pokud něco ve svých skoro osmnácti letech nesnášela, pak máminy trapné dotazy ohledně toho, zda vstává. Vlastně ne. To bylo až na druhém místě. První příčku zabíraly trapné dotazy týkající se školy. Na třetí místo by zařadila hloupé pohledy, jimiž máma tiše komentovala výběr jejího oblečení.

„Jasně že vstávám,“ odsekla.

„Tak dělej. Mělas myslet na to, že jdeš do práce, než ses šla včera s holkama učit tu matiku. Anebo jsi měla přijít dřív.“

Dveře se s cvaknutím zavřely. V pokoji nastala tma.

Rebeka rukou zašmátrala po nočním stolku. Rozsvítila lampičku a přetáhla si přes sebe peřinu, aby ochránila oči před bodajícím světlem. Měla pocit, že jí někdo vrazil do hlavy hrst hřebíků.

Nadechla se. Zatracená sobota. Zatímco všechny její spolužačky se mohly v sobotu válet v posteli, ona musela vstávat kvůli brigádě. Jenže na druhou stranu se nemusela pachtit v Kauflandu jako celá řada jejích vrstevnic. Měla obrovské štěstí, že ji vzali do Mlýnice. Její původní představy o práci v knihkupectví se sice od reality lišily, ale jinak si stěžovat nemohla. Zákazníci byli příjemní. O majitelích nemluvě. Nikdy by ji nenapadlo, že jejími prvními zaměstnavateli se stanou lidé, které znala od dětství.

„Vstávej,“ vytrhla ji máma z přemýšlení a zabušila na dveře.
„A nebudu to opakovat, mladá dámo.“

No jo, no jo, pomyslela si Rebeka a vylezla z postele.

Natáhla si župan a zamířila do koupelny. V momentě, kdy opouštěla pokoj, se z vedlejší ložnice vyřítila Jolana. Dveře od koupelny se za ní zabouchly. Zarachotil zámek.

„Hej,“ zalomcovala Rebeka klikou. „Teď tam jdu já.“

„Pozdě,“ ozvalo se chichotání.

„Mami!“ dovolávala se spravedlnosti.

„Ticho tam,“ krotila matka obě dcery z kuchyně.

„Dělej,“ bouchla pěstí do dveří ve snaze ji popohnat.

„Rebeko!“ zpražila ji matka.

„Ale já přece...“

Následoval matčin rozzlobený pohled.

Rebeka si povzddechla. Takové to prostě bylo vždycky. Jolaně pokaždé všechno prošlo, protože byla mladší. Kdežto ona jako starší všechno slízla. Místo lamentování nad obsazenou koupelnou zamířila zpátky do pokoje, aby si připravila oblečení.

O čtyřicet minut později vstoupila do kuchyně. Máma s Jolanou už seděly u stolu a popíjely čaj. Sestra ji přejela pohledem.

„Co je?“ zeptala se.

„Jsi nějaká vyfintěná. Na sobotní brigádu až moc,“ zachichotala se Jolana.

Máma si starší dceru přeměřila pohledem. Zhodnotila, že na sukni, halence a saku není nic špatného.

„Že ty ses takhle vyfikla kvůli Matějovi.“

„Nech toho,“ strčila do ní.

Jolana jí to oplátila.

„Ale no tak, holky. Klid. Rebeko, sedni si.“

Rebeka poslechla.

„Zamilovaná. Zamilovaná,“ dobírala si ji Jolana.

Rebeka po ní vrhla zlověstný pohled.

„No tak,“ bouchla máma dlaní do desky stolu.

Obě děvčata zmlkla.

„Jolano, už jsi dojedla?“

„Ano.“

„Tak se běž obout. Musím tě odvést k paní Melicharové.“

„Ale já...“

„Nebudeme o tom vůbec diskutovat. Musíme vyrazit, ať nepříjdu pozdě do práce.“

Jolana se ztratila.

„Musíš na ni být taková?“

„Jaká?“

„Je ti skoro osmnáct a chováš se jako pětiletá.“

„Tak ať mě neprovokuje.“

„Je malá, nemá z toho ještě rozum. Ale ty bys ho mít mohla.“

Rebeka si povzdechla. Přesně podobnou diskuzi čekala.

„Já vím,“ odvětila, ale ve skutečnosti si myslela svoje. Neměla ráda, když máma používala dvojí metr.

„Provokuje tě záměrně, protože ví, že se necháš. Je to pro ni hra.“

„Někdy ji fakt nesnáším.“

„Ale no tak,“ pohladila ji máma po tváři. „Nezapomeň, že se dneska máš sejít s tátou.“

Rebeku polil studený pot. Úplně tu pitomou schůzku vypustila z hlavy. Doufala totiž v duchu, že ji máma do setkání s tím blbem nebude tlačit. Teď se ale ukázalo, že se nejspíš zmýlila.

„Fakt musím?“

„Už jsem mu to slíbila. A víš, jak to mají dospělí.“

Jo. Když dospělí něco slíbí, tak to dodrží. Takový nesmysl.

„A nešla by udělat výjimka? On přece není normální dospělý.“

„Tvůj táta... je v pohodě. A má tě rád.“

V pohodě. Rebeka by člověka s takovou minulostí, jakou má její otec, neoznačila jako někoho, kdo je v pohodě. Stejně tak silně pochybovala o tom, že ji má rád. Nic z toho totiž nikdy nepředvedl. Spíš naopak.

Kdyby tenkrát nepřepadl tu pumpu, máma by se nedala dohromady s tím idiotem a nenarodila by se Jolana. Jinými slovy, prostě by všechno bylo úžasný, jak si pamatovala z dětství, a jejich rodina by se nerozpadla napadrť.

Měla obavy i z toho, jak si lidi ze třídy budou ukazovat a šuškat si, až se provalí, že má otce kriminálního. Už takhle byla

za exota, protože byla ponořená do vlastního světa, kde vládly knihy a její pokusy o psaní.

„Bude tě čekat po práci. Asi tě vyzvedne přímo v Mlýnici.“

Super. Přesně to potřebovala.

Trávit jeden ze dvou volných dnů s tím blbem. Ještě ji s ním někdo uvidí.

„No, musím letět. Tak zatím pa, a ať ti to v práci jde.“

Rebeka jí to odkývala a napila se čaje.

Pak už zaslechla jen tiché klapnutí dveří.

/2/

Sobotní vstávání do práce fakt nesnáším. Člověk, kterej vymyslel, že se bude makat i v sobotu, musel být pěkněj cvok. A pak že to mají knihkupci jednoduchý.

Tak jako v každou jinou vstávací sobotu, i dneska jsem se probudil pět minut před zazvoněním budíku na mobilu. Natáhl jsem se po telefonu, abych ten nepříjemný krám vypnul dřív, než začne být dotěrný.

Pavla se po mém boku neklidně zavrtěla. Přitom sklouzla peřina a odhalila její stehna, tak jsem ji zase přikryl. Při pohybu pode mnou hlasitě zapraskalo péro v matraci postele, která pamatovala snad ještě časy Františka Josefa I.

Pavla se probudila. Otočila se ke mně a zamžourala očima. Při pohledu na mě se usmála.

„Dobré ráno,“ zašeptala do příšeří ložnice.

„Dobré,“ přitulil jsem se k ní, ovinul jí ruku kolem těla a políbil ji. Bylo příjemné cítit po ránu její teplo a vůni. Leželi jsme tak těsně u sebe, že jsme se dotýkali špičkami nosů.

Usmála se na mě. Vtiskl jsem jí na rty polibek tak křehký a opatrný, jako kdybych jí mohl při použití větší síly ublížit. „Miluju tě,“ špitl jsem.

„A já tebe.“

Pokusil jsem se dobýt pod její peřinu. Dlaní jsem přejel po jejích stehnech nahoru, až jsem se zastavil u klína.

Zachichotala se a odstrčila mě. „Měl bys vstát. Je půl osmý.“

„Za půl hodiny se dá stihnout spousta věcí.“

„Třeba snídaně a rychlá sprcha.“

„Hm,“ zapředel jsem. „Půjdeš do ní se mnou?“

„Ani náhodou. Musíš přijít včas do práce. A nedělej to.“

„Co?“

„Ty tvoje psí oči. Víš, že ti nepomůžou.“

„Zkusit jsem to musel,“ vyloupl jsem se z postele. Vzápětí jsem toho ale litoval. Teď v lednu byla v Pavlině domě na Zbuzanech zima jako v mrazáku, takže jsme spávali pod těžkými duchoňkami, a to i navzdory faktu, že jsme dost topili. S drkotajícími zuby jsem vyrazil do koupelny.

Pustil jsem na sebe velký proud vody, abych se probral, a najednou se otevřely zamlžené dveře od sprchového koutu.

Přede mnou stála Pavla.

Úplně nahá.

Vlezla za mnou a dveře sprchy při zavírání hlasitě práskly.

Natlačila mě na stěnu a přísála se mi ke rtům.

Kafe jsem vypil asi na dva loky. Cítil jsem, jak mi horká tekutina proudí tělem. Prohlížel jsem si přitom Pavlu, která si přivlastnila moji košili. „Měl by ses najíst,“ okomentovala moje počínání.

„Mám asi deset minut na to, abych doběhl do Panský,“ usmál jsem se na ni a objal ji.

„No jo. Trávíš čas blbostma.“

„Ty,“ pleskl jsem ji jemně po zadku.

„Hm. Tomu se říká domácí násilí.“

„Hm. Zatkneš mě za něj?“

Dívali jsme se na sebe a nemluvili. Věděl jsem jediné. Její hnědé oči jsou ty nejkrásnější, co znám. A přál jsem si do nich hledět až do konce života.

„Měl bys jít,“ pobídla mě. „Nebo fakt přijdeš pozdě.“

Než jsem stačil odpovědět, zazvonil Pavle telefon. Sáhla po něm. Její rozhovor byl rychlý a došlo mi, že asi nebudu jediný, kdo teď opustí barák.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Na zastávce MHD u Slavíkova lesa našli zmlácenou holku.“

Podívali jsme se na sebe. „Myslíš, že to může mít něco spo-

lečného s těmi grázly, co tenkrát ublížili Martě Kučerové?“ napadlo mě hned.

„To netuším. Ale měl bys letět.“

Měla pravdu.

„Uvidíme se?“ zeptal jsem se.

„Snad jo.“

„Už teď je mi smutno.“

„Mně taky.“

Sníh. Byl všude kolem. Ani jsem si nepamatoval, kdy naposledy ho napadlo tolik. Staří chlapi v hospodě nad partičkou karet a zelenou tvrdili, že takhle bílo bylo naposledy za komančů. Anebo ve *Třech oříscích pro Popelku*.

Sníh se mi pletl pod nohama, snažil jsem ho prorazit zimními botami. Byl to však boj s větrnými mlýny. Kousky bílé hmoty se k nim lepily spolehlivěji než javorový sirup. Sníh dokonale korespondoval s šedivým nebem a všudypřítomným chladem, který se snažil proniknout přes džíny a starou odrbanou bundu Parker, kterou jsem kdysi dostal od své zemřelé ženy.

U kláštera svaté Kateřiny mi málem podjely nohy po zledovatělém chodníku. Vyrušil jsem řidiče zuřivě škrábajícího zamrzlé okno. Mávli jsme na sebe a já si šel po svém.

Náměstí Míru působilo mrtvě. A Panská ulice na tom nebyla o moc líp. Všude sníh. Dokonce i lavička před Mlýnicí jím byla přikrytá, stejně tak tmavá písmena umístěná nad vchodem do obchodu.

„Dobré ráno.“

Dívka stojící před zamlženou výlohou sebou trhla. Otočila se ke mně. Vypadala, jako kdyby viděla ducha.

„Jsi v pohodě, Rebeko?“

„Jasně. Všechno v pohodě,“ usmála se vzápětí. „Jsem jen trochu utahaná. Učila jsem se do večera s kámoškama na pondělní písemku z matiky.“

„Aha. A nepotřebuješ jít domů? Odpočinout si a pokračovat v učení?“ To poslední, co jsem teď potřeboval, byla unavená brigádnice.

„Ne,“ namítla. „Budu v pohodě.“

„Tak fajn. A omlouvám se, že jdu pozdě. Měl jsem... komplikovanější ráno.“

„Jo, to znám.“

„Tak jdem na to.“

Odemkl jsem zámky mříží.

/3/

Uvnitř nás přivítalo přítmí a vůně knih.

Zapnul jsem počítač, zatímco Rebeka zamířila dozadu. Odtáhla staré zašupovací dveře, které tu byly snad ještě z dob, kdy jsem byl malý kluk. Ocitla se v kanceláři kombinované se skladem a zašivárnou.

Zamířil jsem za ní.

Když jsem rozsvítil, dopadlo světlo na několik regálů narvaných od podlahy až ke stropu knihami.

Cestou jsem si sundal parkera.

Rebeka už si odložila.

Pro dnešní den zvolila sukni a sako. Na krku se jí pohupoval stříbrný medailonek, který jsme jí s mámou kdysi darovali k narozeninám.

„Uvařím si kafe. Chceš čaj?“ nabídl jsem.

„Jasně,“ přikývla.

„Dobře.“

Připojil jsem do zástrčky starou konvici, která by mohla být babičkou všech rychlovarných konvic. Vypadala na to. Její bílá barva už dávno vzala zaslé.

„Asi půjdu nahoru...“, navrhla Rebeka.

„Určitě. Pak řeknu, až to bude.“

Přikývla. „A jaký je plán pro dnešek?“

„Vratky.“

„Tak fajn.“

A jinak budeme doufat, že v tomhle nečase doputují do Mlýnice alespoň nějakí čtíva chtiví lidi.

Vratky jsem měl rád možná o dost míň než sobotní vstávání. Jejich největší problém byl, že jste museli najít spoustu knih a pak je spárovat dohromady.

„Tak co?“ otočil jsem se na Rebeku.

„Nic,“ zvedla ke mně hlavu.

V duchu jsem zaklel.

Pohlédl jsem na svůj papír. Byl na něm seznam knížek, které jsme zatím postrádali. Moc jich nebylo, ale to neměnilo nic na tom, že každá ztráta mě dost mrzela.

„Počkej...“ vytrhla mě Rebeka z přemýšlení.

Zvedl jsem hlavu.

Nad hlavou vítězoslavně držela pohřešovanou knížku, jako kdyby to bylo zlato, co naši hokejisti přivezli z Nagana v roce 1998.

„Paráda,“ pochválil jsem ji a věnoval jí úsměv.

„Díky,“ odložila knihu na hromadu, kde už čekaly další.

„Jdu na to kafe. A ten tvůj čaj bude taky už pěkně studený...“

Otevřely se dveře a do obchodu vešli dva kluci v Rebečině věku. Jeden byl na první pohled sportovec a frajírek. Jeho parťák představoval pravý opak, pohublý, pobledlý a brýlatý. Podívali jsme se s Rebekou na sebe.

„Já to vezmu,“ řekla mi. „Klidně běž na to kafe, Matěji.“

Přikývl jsem a zamířil do kanclu.

Vzal jsem do ruky svůj hrnek bez ucha a napil se. Kafe už stačilo vystydnout. Povzdechl jsem si. A tak to bylo vždycky – zažral jsem se do práce a úplně jsem zapomněl na všechno a všechny kolem.

Z krámu se ke mně mezitím neslo švitoření hlasů a nakonec ten nejlepší zvuk ze všech. Kasa tisknoucí účtenku.

Vrátil jsem se zpátky na plac.

„Prodala jsem *Zaklínače*. A hned tři díly,“ chlubila se mi Rebeka.

„Paráda. Jsi moc šikovná,“ nadechl jsem se. „Tys ty kluky znala?“

„Ani ne. Proč?“

„Zdalo se mi, že se s nima moc vybavuješ...“

„To je přece první krok k tomu, abych něco prodala. Být milá a povídavá. Neučil jsi mě to takhle?“

Přikývl jsem. Přesně takhle jsem ji to skutečně učil.

„Ale je vidět, že policajta v sobě nezapřeš. Ty kluky jsem znala od vidění ze školy. Jeden z nich...“

Už mi to nedořekla, protože vzápětí vstoupila do obchodu další zákaznice. Poznal jsem v ní paní Středovou, postarší dámu, která mě učila na základce.

„Dobrý den, paní učitelko,“ pozdravil jsem ji.

„Dobrý den, Matěji. Takže dneska držíš stráž ty?“ vyzvídala.

„To víte, mamka je v lázních.“

„A ták. To si určitě užívá.“

„Ale ukecat ji, aby jela... to mi dalo teda pěkně zabrat.“

„To ti věřím. Tvoje máma je jedna z nejpaličatějších ženských, co jsem kdy v životě poznala.“

Musel jsem dát paní učitelce za pravdu. Jenže na druhou stranu, byla taky člověk s dobrým srdcem. Myslím, že laskavějšího člověka jsem v životě nepoznal.

„Ale koukám, že tu máte k ruce zdatnou pomocnici,“ poznamenala Středová.

Rebeka se usmála.

„Jo, to máme,“ přitakal jsem.

Další úsměv.

„A co Terezka?“ vyzvídala Středová.

„Má se fajn. Odjela na výměnnej pobyt do Londýna,“ odvětil jsem.

„Do Londýna? No, to je báječné. Tam se jí určitě bude líbit,“ okomentovala učitelka. Na okamžik se odmlčela. „Tak, ale co jsem to vlastně chtěla. Ach ano, potřebovala bych nějaké pěkné čtení pro kamarádku. Bude mít narozeniny.“

„Něco určitě vybereme,“ přikývl jsem.

///

Za paní Středovou se zavřely dveře.
„Díky za to zabalení. To víš, na tohle já jsem lempl.“
„Tvoje mamka je dobrá učitelka,“ odvětila Rebeka.
Zkontroloval jsem čas a zjistil jsem, že už je po jedenácté.
„Jestli chceš, tak běž klidně domů. Já už to tu zvládnou sám.“

„A nemohla bych tu ještě zůstat?“
„Klidně, ale... neděje se něco?“
„Proč by se mělo něco dít?“
„Celý den se mi zdáš nějaká nervózní. Jako kdyby tě něco trápilo.“

Zapíchla pohled do podlahy. „Mám se sejít s tátou.“
Aha. Tak v tomhle je zakopanej pes.
„A tobě se nechce.“
„Jasně že ne. Vždyť je to... kriminálník.“
„Propustili ho.“
„Ale to nemění nic na tom, co provedl.“
„Ne. Ale taky to nemění nic na tom, že tě má rád.“
„Jak můžeš tohle říct, potom co...“
Potom, co jsem ho dostal za katr, jen to řekni.
„Hele, já tvýho tátu znám od dětství a pro tebe a tvoji mámu by udělal cokoliv.“

„No právě.“
„Byl to pro něj způsob, jak vás udržet nad vodou. Proto to udělal.“

„Proč ho bráníš? Ty, policajt...“
„Bývalej,“ zdůraznil jsem důležitou skutečnost. „A nebráním ho, jen se ti snažím vysvětlit některý skutečnosti.“

„Tak si je nech laskavě pro sebe.“
„Promiň, nechtěl jsem tě naštvat. Ani ti dělat kázání.“
„No, asi půjdu.“

Zašla si pro věci.
„Tak v pondělí po škole?“
„Jo,“ odvětila suše a zamířila ke dveřím. Už je ale nestihla otevřít.

Dovnitř vešel nakrátko ostříhaný chlap s plnovousem. Hali-la ho tmavá bunda.

Rebeka udělala tři kroky vzad. Pak se zastavila a ztuhla. Podívala se muži do očí.

„Ahoj, Rebeko,“ pozdravil ji muž. Nepatrně se usmál a podíval se na mě. „Matěji.“

„Petře,“ kývl jsem na něj.

„Rád tě vidím,“ řekl Rebece.

Rebeka neodpověděla. Jen se na něj dívala.

„Už jsi skončila?“ zeptal se.

„Jo, akorát byla na odchodu,“ odvětil jsem za ni.

„Uf. Báł jsem se, že to nestihnu.“

„Děláš, jako kdyby ti na tom záleželo,“ utrhla se na něj Rebeka.

„To víš, že mi na tom záleží. Těšil jsem se na tebe...“

„Ale já s tebou nechci nikam jít.“

„Rebeko,“ oslovil jsem ji.

„To je dobrý, Matěji,“ otočil se Petr k dceři. „To mě moc mrzí.“

„Aspoň nekecej. Na mně ani na mámě ti vůbec nezáleží. Kdyby jo, tak jsi nic z toho neprovedl.“

„Můžu ti alespoň dát, co jsem ti přinesl?“ Z kapsy vytáhl malou tmavou krabičku, do jaké se uschovávají šperky.

„Zase jsi někde kradl, co?“ Rebeka se kolem něj protlačila a vyběhla ven.

„Rebeko,“ zavolal jsem na ni.

„Nech ji. Nemá to smysl. Bohužel.“

Petr zmizel ve dveřích chvíli po ní.

/5/

Petr se nadechl, do plic nasál vzduch, který páłil jako plamen zapalovače. Ruce schoval do hlubin kapes staré bundy, ve které ho tenkrát zatkli. Rozhlédl se po obou stranách Panské ulice a letmo zahlédl Rebeku, jak rychlým tempem míří na Dolní náměstí.

Znovu se nadechl. Měl by se na to vykašlat. Nechat ji být a přijít jindy. Jenže nemohl. Celou tu dobu za mřížemi ho držela

při životě jen myšlenka na dceru. Když už přišel o manželku, tak nechtěl ztratit i svoje jediné dítě.

Rozběhl se za ní. V tomhle sněhu mu to nešlo příliš dobře. A to i přesto, že běhal na dvorku vězení, kdykoliv měl možnost.

„Rebeko...“ chytil ji za rameno. S trhnutím se k němu otočila. Vypadala našťavaně.

„Pusť mě, nebo budu křičet,“ škusala sebou.

„Nepustím tě, dokud si nepopovídáme.“

„Já s tebou ale nechci mluvit.“

„Jsem tvůj táta.“

„Najednou,“ rýpla si.

„A budeš dělat, co ti řeknu.“

„Co chceš? Co po mně do prdele vůbec chceš?“

„Pro začátek, abys nebyla sprostá jak dlaždič.“

Rebeka se nadechla. Udělala pár kroků stranou, aby uhnula ostatním chodcům z cesty.

„Co kdybychom si dali dort. Jahodovej. Ten máš ráda, hm?“

„A co kdybys ty prostě zapomněl na to, že existuju, hm? Mně bez tebe náhodou bylo moc dobře a nehodlám na tom nic měnit.“

„Proč jsi taková?“

„Proč? Protože kdybys to tenkrát neudělal, mohlo být dneska všechno jinak a mohli bychom fungovat jako normální rodina.“

Zmizela mu z dohledu dřív, než se zmohl na další slovo.

/6/

Spokojeně jsem schoval peníze do trezoru a uklidil v obchodě.

Stačilo už akorát zamknout a těšit se na víkend s Pavlou v její ledárně na Zbuzanech. V myšlenkách jsem se viděl vedle ní v posteli se spoustou jídla a dobrými filmy. Ale hlavně s ní. Měl jsem pocit, že od chvíle, co ji znám, život není tak špatnej, za jakej jsem ho považoval po smrti vlastní ženy.

Totálně jsme si obrátili život k lepšímu a společně jsme se zbavili i závislosti na alkoholu.

Zasunul jsem třmen do otvoru a otočil klíčem. Zkontroloval

jsem, zda drží na mříži oba visací zámky. S uspokojením jsem zjistil, že ano.

Schoval jsem svazek klíčů do kapsy. Nasadil jsem si zimní čepici a dlaně schované v bezprstových rukavicích zastrčil do kapes.

Ani se nestačily pořádně ohřát. V kalhotách mi začal drnčet telefon. Chtěl jsem ho nechat zvonit, jenže mě přepadl jakýsi neodbytný pocit, že bych měl hovor přijmout.

„Do hajzlu,“ zaklel jsem.

Vzal jsem mobilní telefon do ruky a na ohmataném displeji spatřil číslo patřící Honzovi Krčmářovi, majiteli Kozlovny.

„Čau, Honzo.“

„Nazdar, Matěji. Neruším?“

„Akorát zavírám Mlýnici. Co se stalo? Nějakej malér?“

Honza ztěžka oddechoval do telefonu. Z tónu jeho hlasu jsem měl pocit, jako kdyby se něco stalo.

„Je tu Petr. Petr Švestka.“

A jéje.

„Blbý?“

„Mám strach, aby neprovedl nějakou kravinu.“

Ach jo.

„Přijdeš?“

„Už vyrazím.“ Zavřel jsem a přešel do Kozlovny.

/7/

Na sobotu po poledni bylo v Kozlovně prázdné. Ty tam byly stoly narvané k prasknutí. Turisty odvál vítr a jediný, kdo zůstal nohama pevně na zemi, byli stálí štamgasti. U stolu pod sochou kozla mastili karty chlápci v kostkovaných košilích s bekovkami na hlavách. Neznal jsem je jmény, věděl jsem akorát, že si říkají Jarošův band a na nejrůznějších oslavách hráli starý folkový a táborákový odrhovačky.

Petr seděl u vysokého stolu proti vchodovým dveřím.

Nestačil jsem ani pozdravit, když mi vyrazil vstříc nakrátko ostříhaný vousatý chlap v tmavě modré košili a džínách.

„Jak to s ním vypadá, Honzo?“ přešel jsem rovnou k věci.

„Kopl do sebe čtyři dvanáctky a teď je zalejvá panákama.“

Nejlepší způsob, jak si uhnat kocovinu. Anebo strávit čas na záchodě.

„Dělá něco?“

„Ne. Jen tam tak sedí a čumí doblba.“

Tenhle stav jsem moc dobře znal. Znamenalo to, že je člověk totálně v háji, nechává v sobě doutnat veškerej vztek a čeká na vhodnou chvíli, aby bouchnul. Jenže když bouchne někdo jako Petr Švestka, bůh pomáhej všem, kteří jsou v jeho blízkým okolí.

„Fajn,“ přikývl jsem.

„Holky mají strach. Zvlášť s jeho minulostí.“

„Není to žádnej vrah, do háje.“

„Ne, to není. Ale sám víš, že mu nedělá problémy vytáhnout pistoli na člověka.“

To jsem věděl až moc dobře.

„Udělej mu pořádnýho turka. A já na něj dohlídnu, jo?“ požádal jsem ho.

„Doufám. Nerad bych, aby mi tady z toho udělal kůlničku na dříví.“

Jeho rejpavou poznámku jsem nechal bez odezvy. Zamířil jsem k Petrovi. Se svlékáním bundy jsem se nezdržoval a vyhoupl jsem se na židli proti němu.

Z repráků zněl *Černej pasažér* od Trabandů.

„Vždycky jsi mi připadal jako on,“ oslovil mě Petr.

„Jako kdo?“ chtěl jsem vědět.

„Jako ten černej pasažér.“

A já vždycky myslel, že se na mě víc hodí *Kámen, co tě v botě tlačí*.

„Co tu blbneš?“ zeptal jsem se ho, aniž bych se na něj podíval.

„Co asi tak myslíš?“ odvětil. Pohled mi taky nevěnoval.

„Podle toho, co mi říkal Honza, se snažíš uzemnit.“

„Jo, tak Honza. To jste se na mě domluvili, že mi budete dělat rodiče, nebo co?“

„Ne. Jen nechceme, abys do něčeho spadl. Byla by škoda, aby sis to zkazil hned na začátku.“

„I kdybych si to posral, tobě ani nikomu jinému do toho nic není. Celý ty zasraný roky jsem se těšil domů. Chápeš to? Rebecka a Sára mě držely nad vodou. Napřed jsem se dozvěděl, že se se mnou chce moje vlastní manželka rozvést kvůli nějakému debilovi, kterýho mezitím potkala. Říkal jsem si fajn. A teď se mnou vyjebala i vlastní dcera.“

„Zkus se vžít do její situace.“

„Vžít? Uvědomuje si ten harant, že jsem to celý dělal kvůli ní? A tý krávě.“

„Klid, Petře,“ mírnil jsem jeho tón a slovník.

„Neser se do mě, Matěji. Fakt ne.“

„A jak to chceš vyřešit?“

„Vyřešit? Já už to právě teď řeším,“ ukázal na skleničku s alkoholem. „Nemám rodinu. Ženská na pracáku se na mě dívá, jako kdybych měl prašivinu. Nemluvě o zasranejch personalistech na pohovorech. Už mě fakt štve ta jejich fráze – děkujeme za váš zájem, dáme vám vědět.“

„To je mi líto. Ale to není řešení.“

„Říká někdo, kdo chlastal jako Dán ještě před pár lety.“

„Právě proto nechci, abys pil. Chlastem si akorát tak vydláždíš cestu do pekla.“

„Peklo. Peklo není nic proti tomu, v čem žiju bez vlastní dcery. A ženy.“

„Ona se s tebou bude bavit. Ale musíš jí dát čas a nechvátat na to.“

„Čas,“ řekl Petr, jako kdyby se jednalo o nějakou hnusnou nadávku.

„Jo, čas.“

„Nemluv mi o čase. Toho mi v krimu uteklo víc než dost.“

Honza před nás postavil dva hrnky s kafe.

„Díky,“ kývl jsem na něj a podal mu skleničku se zbytkem alkoholu.

„Co to děláš?“ natáhl se Švestka po mojí ruce.

„Zachraňuju tě, Petře.“

„Koukej to sem vrátit. A to kafe si můžeš zase odnýt, Honzo.“

„Vezmi si tu vodku, Honzo,“ nakázal jsem hospodskému.

Švestka vystřelil po skleničce jako had. Krčmář byl ale rychlejší.

Petr po něm ještě chňapal, ale bylo to, jako kdyby se snažil dostat z hloubky, kde už nohama nestačil.

„Co jsi to provedl?“ obořil se na mě. Tvářil se jako rozzuřený buldok.

„Zachránil jsem tě.“

„Jo? A jak ochráníš sebe?“

Natáhl mi pěstí do obličeje.

Rána mlaskla. Cítil jsem bolest kolem levého oka.

Zasyčel jsem. Nečekal jsem, že bude tak rychlej.

Zkusil mě udeřit znovu, jenže tentokrát jsem byl připravenej. Chytil jsem ho za paži, strhnul ho na podlahu a ohnul mu ji za záda.

Zařval bolestí.

„Tak co, nedáme si radši to kafe?“ zeptal jsem se.

„Asi jo.“

Pustil jsem ho a vrátil jsem se zpátky na místo.

„Do hajzlu, máš pořád slušnou páru. Nečekal bych, že ji budeš u knížek mít.“

„Ty taky.“

„Matěji?“

„No?“

„Musím jít zvracet.“

A byl v tahu.

Vrátil se za tři minuty. Vrávoravě se vytáhl zpátky na místo.

„Jsi v pohodě?“ zeptal jsem se.

„Mám všeho dost.“

„To chápu.“

„Co takhle něco k jídlu?“ navrhl jsem.

„Nemám prachy. Nezvládnou zaplatit ani ten chlast.“

Povzdechl jsem si.

„Stojím za hovno.“

„To neříkej.“

„Je to tak.“

„Zaplatíme to. A půjdeme.“

„Kam? Z ubytovny mě vykopli.“

„Ke mně.“
„To nejde.“
„Ale jde.“

/8/

Dovléct Petra do Pavlina domu na Zbuzanech bylo horší než táhnout pytle s obilím. Zvlášť v tom sněhu to byla opravdu cesta jako růžovou zahradou. Plnou trnů.

„Já jsem takovej blbec,“ mumlal mi Petr do ucha, zatímco mě objímal.

Jo, to já taky. Protože ti dělám chůvu, místo abych tě kopnul do zadku. Jenže když jsem to vzal ze všech světových stran, došel jsem k závěru, že ještě před rokem mě takhle z bryndy tahali všichni moji blízcí. Možná teď bylo na mně, abych oplatil všechno dobro, kterým mě kdy zahrnovali.

„Měl ses na mě vysrat, Matěji,“ pokračoval Švestka v lamentování.

„Klid. Dáš si kafe, vyspíš se a zítra bude líp.“

Rozhlédl jsem se po okolních domech na Pražské ulici. Neunikly mi zkoumavé pohledy místních stařen v oknech. Dokázal jsem si dost dobře představit, že tahle příhoda se bude při nedělním popíjení kávy a požívání bábovky rozebírat ještě hodně dlouho.

Na třetí pokus jsem vylovil z kapsy klíče. Otevřel jsem starou branku, jejíž červenou barvu vyžral čas a rez.

„Tady bacha,“ varoval jsem ho.

Překročili jsme kamenný stupínek.

Prošli jsme po kočících hlavách kolem keřů a vysokých jehličnanů a zhruba v půlce cesty jsme zahrnuli doleva. Ocitli jsme se před zelenými dveřmi nízkého domku stejné barvy, který byl zasypaný sněhem. Rámy oken byly oprýskané, žaluzie vybledlé a místy zažloutlé.

Ani jsem se nemusel namáhat s otevíráním dveří.

Pavla byla rychlejší.

„Ten ale vypadá,“ okomentovala Petrův vzhled.

„Jak jsi...“

„Volal mi Honza.“

Jasně, mohlo mě napadnout, že pošle avízo o nečekaný zá-
silce.

Společnými silami jsme ho dostali dovnitř.

„Kam s ním?“ zeptala se Pavla.

„Do sprchy?“ navrhl jsem.

Přikývla.

Natlačili jsme ho do kouta.

„A co oblečení?“

Místo odpovědi jsem si sundal parkera, vlezl za ním
a zabouchl dveře. Vzal jsem sprchu do ruky a zapnul teplou na
plnej výkon.

Proud vody ho natlačil na stěnu. Brzo jsem byl celej mokrej.

Petr začal řvát jako pominutej. „Co blbneš?“

„Snažím se tě agresivně vyabstinovat.“

„Ty parchante.“ Petr se sesunul na podlahu.

Měl dost.

„Dal bych si cigáro,“ povzdechl si Petr.

Vykoukl jsem ven. Pavla mi věnovala nechápavý pohled. Nic
jsem neřekl. Vytáhl jsem krabičku s cigaretami a dřepł si napro-
ti Petrovi.

Nabídl jsem mu cigaretu a sám si jednu zapálil.

„Díky,“ potáhl a foukl kouř do vlhkého vzduchu.

„Jak ti je?“ zeptal jsem.

„Myslíš tělesně nebo...“

„Celkově.“

„Blít už nebudu.“

To byla dobrá zpráva. Víceméně.

„Ale připadám si, jako kdyby mě někdo protáhl mlýnkem na
maso. Já... nemám na nic sílu.“

Přikývl jsem. Věděl jsem přesně, o čem mluví.

„Jak dlouho to je, co jsme spolu seděli takhle u cigára?“ podí-
val se na mě Petr.

„Dost dlouho.“

„Roky.“

„Roky.“

„Viš, často jsem o tobě přemýšlel. O tom, že jsi mě zašil ty.“

„Byl jsi nasranej?“

„Ze začátku.“

„A pak?“

„Všechn vztek mě přešel.“

„Proč?“

„Protože jsi dělal jen svoji práci. A já věděl, že musím zaplatit za to, co jsem provedl. Dost mi pomohlo chození na mše.“

Přikývl jsem. Věděl jsem, že Petr je odmala věřící. Jeho rodiče ho k tomu vedli a ostatní ve škole se mu dost smáli za to, že chodí každou neděli do kostela. Já mu to svým způsobem vždycky záviděl. Nikdy jsem totiž neměl nikoho, kdo by mě v tomhle podporoval a časem jsem postupně přestal mít zájem.

„Je na mě nasraná.“

„Kdo?“ potáhl jsem z cigarety. „Sára, nebo Rebeka?“

„Rebeka. Řekla mi, že jsem to tím všechno prokaučoval. Že dost věcí mohlo být jinak, kdybych to neudělal.“

Z dalšího rozhovoru nás vytrhlo ťukání na dveře.

Pavla nakoukla dovnitř. „Co takhle něco k jídlu?“

„Umírám hladu,“ přiznal Petr barvu.

„Co tam máme?“ zajímalo mě.

„Rajskou.“

„Tak to si nechám líbit,“ přitakal jsem.

„Já taky.“

„Ale asi vám napřed přinesu suchý oblečení, co vy na to?“

„To budeš zlatá, miláčku.“

/9/

Leželi jsme s Pavlou vedle sebe na dece. Oheň v krbu před námi vesele praskal a sálalo na nás jeho teplo.

V celém pokoji jinak panovalo naprosté ticho. Neměl jsem tušení, kolik je hodin. Ani to nebylo důležité. Existovala jen tato chvíle, v níž jsem byl já a Pavla. Cítil jsem horkost její kůže i dechu. A přál jsem si, aby nic z toho nikdy neskončilo. Přál jsem si tenhle moment uchovat v paměti navždy jako vzpo-

mínku v albu, k níž se budu opakovaně vracet a užívat si ji v momentech, kdy mi bude ouvej.

Nevěděl jsem, jak jsem dospěl k tomu, že by mohly nastat zlé časy. Možná se ve mně probudily zkušenosti.

Zkušenosti.

V posledních letech byl můj život prosycen hlavně těmi špatnými. Byl jako organismus prorostlý nádorem. Dlouho se mi ho nedařilo zbavit. Až Pavla dokázala ten úžasný zázrak a já jsem měl po dlouhé době pocit, že žiju, někam směřuju, a hlavně že moje bytí má zase nějakou cenu.

„Co ta zmlácená holka?“ zeptal jsem se.

„Neměla u sebe vůbec žádný doklady. Ale podle všeho pochází z Ukrajiny. Nepodařilo se nám z ní dostat ani slovo. Nedivím se jí, byla opravdu vyděšená.“

„Myslíš, že ji sem dotáhli pašeráci?“

„To teda myslím. Nejspíš jeden z případů, kdy holka snila o lepším životě v zahraničí, ale z pomoci se vyklubali pašeráci lidí, kteří ji prodali do otroctví. Nechce se mi věřit, že obchod s bílým masem dorazil i sem.“ Pavla se na chvíli odmlčela. „Nikdy bych neřekla, že budeš schopný vlézt za někým do sprchy a zlejt ho vodou.“

„Někdy jsou agresivní prostředky nutný.“

„Jo, na ty jsi expert.“

Bohužel.

Za roky práce u policie se pro mě pěsti staly jedním z důležitých nástrojů vyšetřování. Společně s velkou dávkou štěstí. Bez něj to nešlo vůbec nikdy.

„Dost pro tebe znamená?“

„Kdysi.“

„V jiném životě?“

V jiném životě mi přišlo jako vhodné označení. Měl jsem pocit, že každý člověk žije několik životů. Cyklů, které v nějakém bodě začaly a v jiném zase skončily. Většinou se jednalo o události, které nějakým způsobem poznamenaly život každého jedince.

„Ano, v jiném životě. Vyrůstali jsme spolu. Já, Tibor, Petr a jeho žena Sára.“ A Diana. Jenže její jméno jsem nevyslovil. Věděl jsem, že ji Pavla nemá moc v lásce.

„Takže taková parta ze sousedství?“

„Přesně tak.“

„To znám.“

„Jenže pak se stala ta věc s Tiborem. Dost nás to ovlivnilo. Řekl bych, že jsme k sobě pak měli ještě o dost blíž než předtím. Bylo to vlastně logický, že si Petr vzal Sáru.“

„A tys o tom nikdy neuvažoval?“

„Já?“ na okamžik jsem se zarazil. „Ne. Já potkal Báru.“

„A co Petra dohnalo k tomu, aby otočil?“

„Rakouská firma na opravu mobilních telefonů rupla. Majitel neplatil. Firma šla do insolvence a hodně lidí skončilo na dlažbě a pracáku. Což je pro otce od rodiny, kterej splácí hypotéku, dost blbá situace.“

Pavla mi ukradla cigaretu a slastně z ní potáhla.

„Pomáhali jsme mu, jak to jen šlo. Jenže měl hodně velkej problém tady sehnat práci. V Hradci prostě práce není. Byl to samej skladník sem a skladník tam. Psychicky to nedával, navíc na něj tlačila banka kvůli splátce hypotéky. A tak provedl to nejhorší, co mohl. Spáchal elpaso.“

Pavla se ke mně otočila. Žhnucí konec cigarety zdůraznil naše obličej. Tvářila se překvapeně. „Kecáš.“

Zakroutil jsem hlavou. „Bohužel ne.“

„Elpaso,“ zopakovala.

„Elpaso,“ potvrdil jsem.

Elpaso v policejní terminologii znamená loupež neboli loupežné přepadení. Často také označované jako LP nebo elpíčko.

„Co udělal?“ zeptala se Pavla.

„Čerpačku na Václavský ulici.“

„Tu naproti Penny Marketu?“

„Přesně tu. Vzal si stříkačku po dědovi, luger, a vytáhl ji na pumpaře, mladýho kluka, co si tam vydělával na studia. K jeho smůle mu kluk nechtěl prachy dát a ta bouchačka nebyla šrot z muzea, jak si asi původně Petr myslel.“

„Zabil ho?“

„Ne. Kluk se z toho dostal. Ale Petra tahle blbost stála deset let života. A co se nestačilo do té doby podělat, to se rozsypalo pak.“

„Hm?“

„Sára si našla někoho jinýho. Rozvedla se a narodilo se jí dítě.“

„To je strašný.“

Neodpověděl jsem.

„Nebo ne?“

„Nevím. Nejsem tu od toho, abych někoho soudil. Na to tu jsou povolanejší.“

„Dobře, ale i tak. Představ si, že je rodina v háji, uděláš tu nejzoufalejší možnou věc, abys ji zachránil. A pak tě vlastní manželka pošle do...“

„Do prdele?“

„Jo, do prdele. Mně to přijde pěkně hnusný.“

„Hlavně je to minulost. Už s tím nic neuděláš.“

„Ale Petra to žere.“

„To nepochybně. Jenže se s tím bude muset naučit žít.“

„Copak ti ho není ani trochu líto?“

„Je.“ Jinak bych mu nepomáhal. „Není dobrý, když je člověk na dně a nemá lano, po kterým by zase vyšplhal zpátky na vrchol.“

„Ty takový lano máš?“

Podíval jsem se na ni. „Mám,“ pravou rukou jsem jí zajel do vlasů a levou ji objal kolem pasu. „Mám tebe. Ty jsi nejlepší lano na světě.“

/10/

Ráno mě probudil močový měchýř. Natáhl jsem si kalhoty a pantofle a pomalým rozespalým tempem jsem se docoural ulevit si. Měl jsem pocit, že zmrznu.

V noci jsme usnuli u krbu. S přesunem do postele jsme se vůbec neobtěžovali.

Vklouzl jsem zpátky pod deku.

Pavla se vedle mě neklidně zavrtěla a pevně mě objala paží.

„Kolik je hodin?“ zeptala se.

Netušil jsem.

Pravačkou jsem začal šmátrat po telefonu. Ležel jen pár centimetrů od mé hlavy.

Zjistil jsem, že je sedm hodin ráno, ale taky to, že mě sháněla Sára. Od druhé hodiny ráno mě bombardovala esemeskami a telefonáty. Kvůli vypnutému zvuku a vibracím jsem neslyšel ani jedno.

Zafuněl jsem.

„Co se děje?“ Pavla si opřela hlavu o pravý loket a podívala se na mě.

„Sára.“

„Co je s ní?“

„Od dvou hodin ráno mě sháněla.“

„Proč?“

„To nevím. V esemeskách akorát psala, že jí mám zavolat, protože je to naléhavý.“

„Myslíš, že to nějak souvisí s...“

„Pochybuju. Celou noc přece trávil tady a vyspával opici.“

Nelíbilo se mi to. Sára nepatřila mezi lidi, kteří by ostatní bombardovali takhle pozdě v noci. Muselo ji k tomu dohnat něco hodně vážného.

Oblékl jsem se, obul si boty a v bundě vylezl ven na verandu. Zapálil jsem si cigaretu a zavolal Sáře. Zatímco jsem vyfukoval obláčky páry a z cigarety unikal dým jak z táboráku do zamlženého rána, telefon vyzváněl.

Sára mi to vzala asi po třetím zvonění.

„Čus, co se děje?“ zeptal jsem se.

„Rebeka.“

„Co je s ní?“

„Vůbec nedorazila domů. Ten parchant... ten parchant jí určitě něco provedl.“

/11/

Chvilí jsem zůstal stát jako přikovanéj k podlaze. Konec cigarety se krátil. V telefonu to zaskřípalo.

„Matěji, jsi tam?“

„Promiň. Jsem,“ nadechl jsem se a potáhl z cigarety. „Zkoušela jsi ji zavolat?“

„Jasně že jo. Nejsem blbá.“

„A?“

„Nic. Telefon má vypnutej.“

To ještě nemuselo nic znamenat. Prostě jí kleknul. To se stává dokonce i mně.

„A co kámošky? Zkoušela jsi volat jim?“

„Jo a žádná o ní vůbec nic neví.“

Do háje.

„Mám strach.“

To jsem jí věřil.

„Nemohl bys přijet? Podívat se po ní?“

Skousl jsem spodní ret. „Já už přece nejsem policajt.“

„Ale pomáhal jsi lidem, co se dostali do problémů.“

To byla pravda.

Jenže byl obrovský rozdíl mezi tím hledat pohřešovanou holku a domluvit bývalému partnerovi neplatícímu alimenty. Ani to druhé už jsem nedělal.

„Měla bys jít na policii.“

„Ne. Policii ne.“

„Tak řeknu Pavle. Pomůže ti.“

„Ne. Já chci tebe.“

Povzdechl jsem si. Sára byla paličatá, neuvědomovala si, že tohle není nakupování oblečení, kde váhá mezi barvou halenky.

„Dobře, tak já přijedu,“ vzdal jsem to. Mohl jsem alespoň obhlédnout situaci a pak informovat Pavlu. Nebo ji s sebou vzít rovnou.

„Díky.“

Vrátil jsem se do domu. Pavla už se mezitím stačila obléct do tepláků a její košile.

„Co se stalo?“ zeptala se. „Dovolal ses Sáře?“

„Dovolal.“

„A?“

„Rebeka zmizela.“

Pavla se na mě podívala. „Cože?“

„Rebeka zmizela,“ zopakoval jsem.

„Jak zmizela?“

„Nevrátila se vůbec domů.“

„Hlásila to Sára?“

Zakroutil jsem hlavou. „Má podezření, že jí Petr něco udělal.“

„Ten je ale mimo, protože byl přes noc tady.“

Přikývl jsem.

Pavla zamířila do ložnice.

„Co chceš dělat?“ zeptal jsem se.

„Pojedu za Sárou a zjistím víc.“

„Jdu s tebou.“

Podívali jsme se na sebe. Čekal jsem, jak na moje rozhodnutí zareaguje.

„Víš, že máme dohodu,“ připomněla mi.

„To vím. Ale nebude pro tebe lepší, když mě budeš mít s sebou? Chci říct, Sára tě skoro nezná. Bude lepší, když s tebou budu já, abych ji alespoň trochu uklidnil a mohla ti podat co nejlepší výpověď.“

Pavla se nadechla a přikývla. „Tak pojd.“

Zajímalo by mě, kolik přemáhání ji stálo, aby tuhle větu vůbec řekla.

/ 12 /

Sára s holkama bydlela v paneláku na samé periferii sídliště Hvězdárna, na Hvězdné 39/5. Ničím se nelišil od paneláků na sídlišti, které tu kdysi vyrostly jako houby po dešti. Naproti němu stál Penny Market a benzinová pumpa, kterou před lety přepadl Petr Švestka.

Pavla zaparkovala.

V autě nastalo ticho.

Ani jeden z nás se nepodíval na toho druhého. Oba jsme sbírali sílu, abychom vystoupili a bojovali s tím, co nás čeká v prvním patře panelového domu. Ani jsem nezkoušel hádat, v jakém stavu Sára bude. Ačkoliv jsem to tak trochu tušil podle našeho rozhovoru. Myslím, že výraz vyplašená k smrti je asi přesnější.

Kolikaprocentní šance vlastně existovala, že Rebeka ještě vůbec žije? Pět? Deset? Přistihl jsem se, že o Rebece začínám přemýšlet v minulém čase a že počítám s možností, že už je mrtvá. Hned jsem tyhle černé myšlenky zatlačil někam hluboko.

Nesměl jsem takhle uvažovat a hned myslet na nejhorší.

Jenže bohužel moje zkušenosti nabyté roky praxe hovořily jinak. Každé zmizení, které jsem kdy zažil, totiž končilo přesně takhle. Vždycky ho uzavírala slova kněze na pohřbu a nejbližší příbuzní zlomení zármutkem.

Vím to. Vím to moc dobře.

Aniž bych to chtěl, před očima se mi vybavila vzpomínka. Promítala se mi na sítnici jako nějaký debilní film.

Pohřební průvod stojící v kremační síni. Dospělí. Děti. Všichni v černém. Všichni s usazenými očima. Nad nimi se vznáší trudomyslná hudba.

Kluk hledí na všudypřítomných fotkách do tváře chlapce, s nímž si ještě nedávno hrál.

Přisahá mu, že tohle už se nikdy nestane. Že už nikdo nikdy nebude kvůli nějakému úchylnému hajzlovi trpět.

„Tibore,“ říká kluk při pohledu na fotky.

„Matěji...“

Trhl jsem sebou.

Vrátil jsem se zpátky do reality. Zpátky do Pavlina auta.

Uvědomil jsem si, že do mě šťouchá a mluví na mě.

Podíval jsem se na ni.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Pavla.

„Ano,“ odvětil jsem.

„Měla jsem pocit, jako kdybys tu chvíli nebyl.“

„Vzpomínal jsem.“

„Na Tibora.“

„Cože?“

„Řekl jsi Tibore. Takže předpokládám, že jsi vzpomínal na Tibora.“

„Jo. Promiň. Nic se neděje. Půjdeme?“

„Jestli se na to cítíš?“

„Jo.“

Vylezli jsme na mráz.

Stěny panelového domu byly oprýskané nebo vyzdobené barevnými sprejerskými tagy. Už dávno jsem si zvykl, že tohle město se na četných místech blížilo svou vizáží těm nejdrsnějším ulicím Prahy.

Dvířka schránek byla na mnoha místech vyrvaná. Ze stěny se zvonky čouhaly dráty a samotná tlačítka byla vymláčená. Věděl jsem ale, že fungují.

Oproti rodinným domkům na nedaleké Landfrasově ulici nebo protějšímu pásu panelových domů, které tvořilo bytový komplex Panorama, se jednalo o totální obrat.

„Zazvoníš?“ zeptala se Pavla.

„Copak? Bojíš se?“

„Ne, ale je mi docela zima.“

Neobtěžoval jsem se s odpovědí a zazvonil jsem.

Interkom zachraptěl jako chlápek, co dává padesát cigaret denně.

„Jo?“

„Sáro, tady Matěj.“

Na druhé straně nastalo ticho.

„Jsi tam?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

„Můžu nahoru?“

Zámek od vchodu zabzučel.

/13/

Sára byla vždycky bledá.

Ale dneska jsem měl pocit, že je ještě bledší. Kruhy pod očima svědčily o nedostatečném spánku a korespondovaly s mastnými vlasy.

„Matěji,“ objala mě a zamokřila mi bundu.

„Ještě nepřišla?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

Povzdechl jsem si. Celou cestu sem jsem doufal, že nám otevře Rebeka.

„Asi půjdeme dovnitř,“ navrhla Pavla.

„Ano,“ souhlasil jsem.

Nebylo by dobré dělat sousedům divadlo.

Sára nám uvolnila cestu a zavřela dveře.

V kuchyni, kam jsme si sedli, to vypadalo jako po výbuchu bomby. Z odkapávače na mokré lince přetékal neuklizené nádobí, další neumyté se válelo na stole před námi. Ve starém keramickém popelníku s logem Camel poklimbávaly špačky cigaret. Z toho jsem vyvozoval, že Sára musela být hodně nervózní. Věděl jsem o ní, že nekouří. Alespoň ne oficiálně.

Židle pod Sárrou zavržala. Podívala se po nás. Působila jako laň zahnaná do kouta. „Tohle jsme si nedomluvili,“ promluvila konečně.

„Co máte na mysli?“ chtěla vědět Pavla.

„Matěj dobře ví co.“

„Sáro, já,“ nadechl jsem se. Přemýšlel jsem, co mám říct. Co mám říct ženě, kterou jsem znal odjakživa, když jí nemůžu pomoci, protože nemám jak. Co mám říct ženě, která se na mě spoléhala. A pak mě napadlo, že bych jí mohl říct pravdu. Vyložit karty na stůl. To je prostě někdy lepší než hrát falešnou hru. Mezi námi, jako hráč jsem nikdy moc nevynikal, takže dřív nebo později bych stejně prohrál. Sám se sebou. „Sáro, já už nejsem u policie. A nic pro tebe udělat nemůžu.“ Ačkoliv bych rád. „Proto se mnou přišla Pavla. Pomůže ti. Je to dobrá policistka.“

„Ale je to ženská. A navíc ji neznám.“

„Má za sebou spoustu případů. Věř mi, že ti fakt pomůže.“

„Ehm, paní Švestková,“ vložila se Pavla do rozhovoru.

„Soukupová,“ opravila ji Sára. „Jsem rozvedená.“

Dokonce dvakrát.

„Omlouvám se.“

„To máte jedno. Blbec jako blbec.“

„Paní Soukupová, chápu, že mi nevěříte. Ale místo těchto rozhovorů se teď musíme soustředit na to nejdůležitější. A to je nalezení vaší dcery. Potřebuju vědět maximum informací, které mi můžete prozradit.“

Sára vytáhla z kapsy tepláků pomuchlanou krabičku ronhi-

lek. „Už jsem to říkala tady Matějovi,“ připálila si. „Určitě jí něco udělal ten hajzl.“

„Tím myslíte vašeho bývalého – Petra Švestku, Rebečina otce?“

„Koho jinýho?“ obořila se na ni.

„Kde berete tu jistotu?“

„S tím, co provedl? Už přece málem zabil toho kluka, když šel bít pumpu.“

„Ale proč by ubližoval vlastní dceři?“

„Nechtěla s ním jít. A obtěžoval ji na ulici.“

„Obtěžoval?“ podivil jsem se. O tom jsem nic nevěděl. Pokud jsem si dobře pamatoval, Rebeka ho poslala do háje už v obchodě a pak odešla. A on až po ní.

„Jo. Chvilí po tom, co odešla z práce. Běžel za ní Panskou ulicí. Byla z toho tak mimo, že mi volala. Byla jsem tak blbá.“

Tak tohle mi Petr zatajil.

„Proč jste byla blbá?“ chtěla vědět Králová.

„Protože jsem chtěla, aby se s ním sešla. Aby měli úplně normální vztah. A on ji mezitím obtěžoval na ulici jako nějaký úchyl.“

Podívali jsme se s Pavlou na sebe. Věděl jsem, na co se mě ptala. Chtěla vědět, jak to bylo. Já jí však pohledem odpovídal: teď ne. Až pak.

„Co se dělo pak?“ kladla Králová dál otázky.

„Jak to mám vědět?“

„Takže tomu mám rozumět tak, že vám dcera volala, že ji otec obtěžuje na Panské ulici. A pak už jste nevěděla, co se s ní dělo?“

„Jo, přesně tak. Musela jsem jít makat. To lidi jako my děláme. Moje šéfová nemá ráda, když telefonuju uprostřed směny, takže jsem musela zavěsit. V ten moment jsem byla ráda, že mi nedala világoš,“ potáhla z cigarety. „Je to jasný. Podle mě si na ni ten úchyl někde počkal. Ruplo mu v kouli. Někam ji odvezl, aby mohl být se svojí holčičkou proti její vůli.“

„To jsou dost vážná obvinění,“ konstatovala Králová.

„Neučte mě znát toho parchanta. Je všehoschopnej.“

„Jaký byl její program po zbytek dne? Co měla dělat po odchodu z Mlýnice?“ ptala se dál Pavla.

„Být s tím hajzlem.“

„A když to nedopadlo?“

„Jak to mám kurva vědět? To je přece vaše práce!“

„Klid. Chápu, že jste rozrušená,“ uklidňovala ji Králová. „Přemýšlejte ale, jestli přece jen Rebeka něco nezmínila. Nějakou kamarádku. Oblíbený podnik, kde se chtěla stavit.“

„Ne. Nic z toho.“

Do hajzlu. „Byla Rebeka doma?“ chtěl jsem vědět.

„Ne. To bych tu přece tak neblbla, nemyslíš?“

„Promiň, špatně jsem se vyjádřil. Myslel jsem, jestli náhodou nebyla doma, než jsi dorazila z práce. Bylo všechno v jejím pokoji na svém místě?“

„Jasně že jo. Nebyla tu dokonce ani její taška. Postel byla zastlaná. Rebeka se vůbec za celý den nevrátila domů.“

„Takže můžete vyloučit...“ ozvala se Králová.

„Co?“ skočila jí do řeči vytočená Sára.

„Můžete vyloučit útěk z domova?“ zeptala se Pavla.

„Ježíši, proč by to dělala?“ vyjela na ni Sára.

„To mi povězte vy,“ vyzvala ji Pavla.

„Ježíšmarja. Rebece doma nic nechybí.“

„Všechno bylo v pořádku? I ve škole? Neměla třeba problémy se známkami?“

„Proč ten minulý čas?“ pozastavila se nad Pavlinou poslední větou. „Nemyslíte si snad, že...“

„Ne. To vůbec ne. Omlouvám se.“

„Ne, Beky se učí dobře. Dělán pro ni první poslední. Všechno si samozřejmě dovolit nemůžeme, ale... ne, všechno je v pořádku.“

„Dobře. Zkoušela jste jí volat?“

„Ne asi. A Matěje otravuju jen tak.“

„Sáro.“

„To je dobrý, Matěji. Její kamarádky jste obvolala?“

„Ano. Nejsem padlá na hlavu.“

„Můžeme dostat jejich seznam?“ zeptal jsem se.

„K ničemu to asi nebude.“

„Přesto tě prosím.“

Podala nám kostičkovaný papír formátu A4. Propiskou na

něm bylo napsáno kostrbatými tiskacími písmeny několik jmen, včetně adres a telefonních čísel. Přečíst šla bez problémů.

„Díky.“

„Je to všechno? Můžete už teď hledat moji dceru?“ zajímala se Sára.

„Ještě bych potřebovala Rebečinu fotografii a bude to všechno.“

Věděl jsem, že to nebylo všechno.

Dřív nebo později budou následovat další otázky. Vždycky následovaly.

/ 14 /

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Králová.

„Ptáš se mě jako svého partáka, nebo jako bývalýho policajta?“

„Jako svého partáka.“

„Vůbec z toho nemám dobrý pocit.“

„Myslíš, že je...“

„Doufám, že ne. Třeba se jen opila u nějaký kámošky, která jí kreje záda, aby neměla u mámy průser.“

„Snad to tak bude.“

„Můžu s tebou?“

Pavla mi věnovala pohled přísné učitelky matematiky. Přesně takový používala vždycky, když se jí něco opravdu nelíbilo.

„Myslím, že to není dobrý nápad.“

Nadechl jsem se. „Proč ne?“

„Matěji,“ podívala se na mě. „Něco jsi mi slíbil. Na něčem jsme se dohodli, když ses rozhodl to místo na oddělení nevzít.“

„Ale to byla úplně jiná situace.“

„Situace je pořád stejná.“

„Fakt? Před tím se neztratila holka, kterou znám od dětství.“

„Ale ty jsi slíbil, že skončíš s tou druhou prací.“

„Perfektní. Fakt. Jak dlouho mi budeš omlacovat o hlavu, že jsem se odmítl vrátit zpátky do sboru?“

„Co? Ale tak to přece není. Jde mi jen o to, abys dodržel slib, a sice ten, že se budeš od veškerý policejní činnosti držet stranou.“

„Jenže to jsem netušil...“

„Musím jít. Čím dýl se tady s tebou vykecávám, tím víc času ta holka ztrácí.“

„Nemluv tak fatalisticky,“ napomenul jsem ji.

„Počítat s nejhorším patří k *mojí* práci.“

Slovo *mojí* vyslovila takovým tónem, jako by ve mně chtěla probudit závist. Anebo mi to prostě v ten moment jen tak přišlo.

Políbila mě. Nastoupila do auta a zmizela mi z dohledu.

„Kurva!“ nakopl jsem plechovku od piva, co se mi připletla k nohám.

Zhluboka jsem se nadechl.

Najednou jsem si připadal jako starý poraněný vlk zahnaný do kouta smečkou mladších a dravějších soupeřníků. Cítil jsem naprostou bezmoc. Jako kdybych byl v pasti, z níž nebylo úniku.

Nevěděl jsem, co mě trápilo víc. Jestli skutečnost, že zmizela holka, kterou jsem znal od kolíčky, anebo to, že ji nemůžu hledat.

Uklidňoval jsem se tím, že se Rebeka určitě zapomněla u nějaký kámošky a jenom to Sáře neřekla.

Jenže jak poznamenala Pavla, policajt vždycky počítá s tou horší možností. A v tomhle případě vůbec nezáleželo na tom, jestli se jednalo o bývalého policistu. Někde v žaludku mě tížilo něco těžkého, velkého a vlhkého. Něco, co jsem nedokázal úplně přesně popsat, ale co mi dělalo opravdové starosti.

Zapálil jsem si cigaretu a vyrazil zpátky na Zbuzany.

/15/

Zima mi zalézala pod kůži, zatímco jsem nadával na všechno a všechny kolem. Bublalo to ve mně, ale něco mi říkalo, že musím jít zpátky na Zbuzany a neštvat Pavlu proti sobě.

Neštvat Pavlu proti sobě.

Přesně to jsem nechtěl.

Znamenala pro mě totiž opravdu hodně. Patřila k nejdůležitějším osobám v mém životě a já ji nechtěl nějakým způsobem vytočit. A hlavně jsem ji nechtěl ztratit. Od chvíle, co jsem byl s ní, nešel můj život milovými kroky do hajzlu.

Naopak jsem žil zase jako normální člověk.

Přitom ještě před několika měsíci jsem pracoval jako soukromý detektiv bez licence, ačkoliv některé moje zakázky měly ke skutečnému vyšetřování daleko. Většinou jsem hledal nezodpovědný partnery, kteří kašlali na finanční podporu svých potomků. Jindy jsem zase tahal z maléru místní hotely, respektive jejich klienty. Kdejaká striptérka si mě najala, když si ji zmagořený kunčaft vybral jako objekt svojí touhy a slovo *ne* mu nic neříkalo.

Většinou se nejednalo o úplně čistou práci. Sem tam někomu zlomit ruku nebo upravit vzhled. Ale nikdy jsem se nesnížil k tomu, abych pracoval pro ty zlé. Neslučovalo se to s mým nepsaným kodexem cti, který jsem měl v sobě. Vždycky jsem stál na straně těch ubližovaných.

Někdy v listopadu (nebo snad už říjnu?) minulého roku si mě najala jistá Marta Kučerová, abych ji ochránil před jejím bývalým, který jí nechtěl dát pokoj. Všechno se to ale zamotalo víc, než jsem mohl tušit, a během dalšího vyšetřování jsme se dali dohromady společně s Pavlou. A už jsme spolu zůstali.

Odmítl jsem návrat ke sboru. Jenže když jsme spolu začali chodit, uzavřeli jsme tichou dohodu o tom, že skončím se svými melouchy a budu se věnovat jenom práci v knihkupectví.

Tenkrát mi to nevadilo. Jenže to jsem netušil, jaká nastane situace.

Vstoupil jsem do domu, který Pavla zdědila po dědovi a babičce. Uvnitř byla snad ještě větší zima než venku. Se svlékáním jsem se vůbec neobtěžoval.

Zamířil jsem za Petrem, abych mu řekl, že jeho dcera zmizela, protože mi přišlo důležitý, aby o tom věděl.

Potom, co jsem dvakrát zaklepal, jsem pootevřel dveře a nakoukl do jeho ložnice.

Postel byla zastlaná a pokoj naprosto prázdný.
„Kam ses poděl, do hajzlu?“ položil jsem otázku nahlas.
Nikdo neodpovídal.

Něco mi říkalo, že společnej víkend s Pavlou vzal právě definitivně za své.

/16/

Prošel jsem celý dům a Petr byl prostě pryč. Zámky a okna se nacházely v nedotčeném stavu. Což znamenalo jednu věc: musel odejít už během noci.

V duchu jsem zaklel.

Tohle Petrovo zmizení celou situaci jenom komplikovalo. Zvlášť když přihlédnu ke skutečnosti, že ho Sára obvinila z únosu vlastní dcery. Ještě před hodinou jsem věřil tomu, že s tím nemá nic společného. Jenže to jsem žil ve vědomí, že strávil celou noc s námi v domě na Zbuzanech.

Jak bylo vidět, tak ne.

Nejhorší bylo, že během noci mohl odejít prakticky kdykoliv. Nezamykali jsme a byli jsme tak zaneprázdnění sexem, že jsme okolí vůbec nevnímali. Ostatně nebyl důvod. Ani jednoho z nás nenapadlo, že se Petr vypaří. A nevěřil bych, že by toho byl ve svém stavu schopný.

Za normálních okolností bych mu zavolal a zeptal se ho. Nebo za ním zašel k němu domů. Problém ale byl, že jeho telefonní číslo jsem neměl, a kde bydlel, jsem taky netušil.

Zkontroloval jsem telefon v naději, že budu mít esemesku od některého z hradeckých hospodských, abych si ho vyzvedl.

Marně.

V hlavě jsem si přehrával všechno, o čem jsme se s Petrem bavili. A pak se mi to vybavilo.

Ubytovna. Petr se přece zmínil o ubytovně.

Vyrazil jsem ho hledat ven.

Zvažoval jsem možnosti, kde mohl Petr přebývat. Hotely nepřipadaly v úvahu. Byly mimo jeho finanční možnosti. To samý penziony. Takže zbývaly dvě možnosti. Noclehárna sv. Antonína a turistická ubytovna TJ Slovan.

Antonín byl sice pro bývalýho mukla lepší kvůli zprostředkování pomoci, ale mezi klienty patřili většinou bezdomovci. Takže jsem tipoval, že u Slovanu budu mít větší štěstí. Vycházel jsem i z toho, že se Petr zmínil o své neschopnosti za sebe ubytování zatáhnout.

Vyloup jsem se pod gymplem. Cestou k poště v Husově ulici jsem se několikrát málem natáhl, jak byl chodník zamrzlý.

Přeběhl jsem přes přechod a protáhl jsem se Kmentovkou. Domy tu byly nízké a omšelé, s popadanou omítkou a posprejovanou fasádou. Prošel jsem kolem obchodu s korálky, soukromé střední školy a východu z Euroshopu. Celá ulice byla prázdná.

Za hlasitého hučení pekárny jsem prošel kolem dvoupatrové Tyršovy tělocvičny sousedící s oranžovou ekonomkou. Na čepici mi přitom spadl sníh z větví stromů.

Ubytovna na tělocvičnu navazovala. Byla to ta samá bělostná budova s oprýskanou fasádou s okny, kterým chyběly záclony, ale zato (minimálně ve spodních patrech) nepostrádaly mříže. Parkoviště pod okny zelo prázdnotou.

Chytil jsem za kliku od dveří, vzduchem projel uši trahající skřípot.

Zapřel jsem se rukama o dřevěný pult a strčil hlavu do prosklené kukaně. Hleděl jsem do recepcy s postelí, stěnou plnou klíčů, televizí (zrovna opakovali asi miliontý díl *Ordinace v Růžové zahradě*) a ženou se silnými brýlemi a v pletené vestě, kterou jsem hádal na to, že si tu přivydělává k důchodu. A ten, přiznejme si to na rovinu, není v týhle republice nějak extra vysoký.

Pozdravil jsem ji.

Vzhledla ke mně od křížovky. Narovнала se na židli, která